

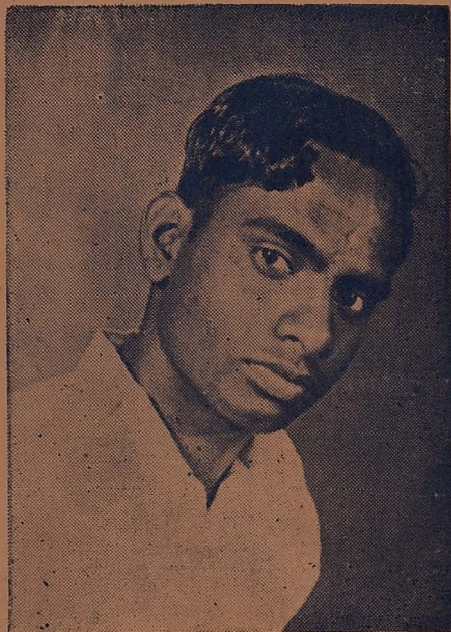
நனவாக வேண்டிய கனவு சுயிலன்

45130

விற்பனை உரிமையாளர்

பாரி நீலயம்

குயிலன்

எழுதிய நூல்கள் :

**குருவிக்கூடு
செங்குழுதம்
நனவாகவேண்டிய கனவு**

இனிவருபவை :

**நிலைபெற்ற சிலை
(காவியம்)**

**சந்திப்பு
(சிறு நாடகங்கள்)**

**மரணதண்டனை
(முழு நாடகம்)**

**பெண்களுக்கு உதவி
(சிறு கதைகள்)**

நனவாக வேண்டிய கனவு

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி
சென்னை உரிமை மன்றம்
தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி

“குயிலன்”

விநியோக உரிமையாளர் :

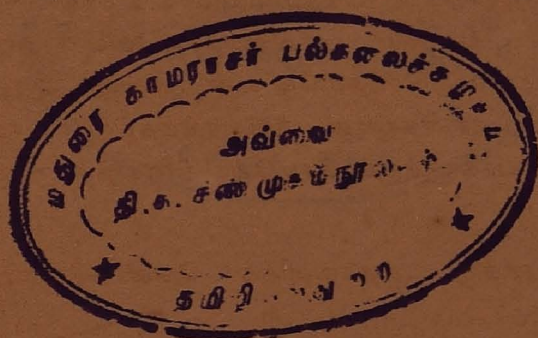
இலக்கிய மன்றம்

தியாகராய நகர் :: சென்னை 17.

முதற் பதிப்பு நவம்பர் 1946,
உரிமைகள் ஆசிரியருக்கே.

முத்தமிழ் நிலையம், சென்னை 1.

விலை ரூபா 1-4-0

சில வார்த்தைகள்

இந்நூலைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள். இதில் அடங்கியுள்ள கவிதைகள் யாவும் ஒரே சமயத்தில் பாடியவை அல்ல. ஏறக்குறைய எட்டு வருடங்களுக்கிடையே பிறந்தவை.

கணந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கும் உலக நிலையில், எட்டு வருடங்களென்றால், மனிதனின் உள்ளத்தே எத்தனையோ மாறுபாடுகள் இருக்கும் என்பது திண்ணம். அம்மாறுபாட்டின் சாயையால் இதிலடங்கியுள்ள கவிதைகள் பல மாதிரியாக இருக்கும்.

எனது கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட வேண்டுமென்ற அவாவால், பெரிதும் முயன்று வெளியிட்ட தமிழ்ப் பிரியர் திரு. மே. சக்கரவர்த்தி நயினார் அவர்கட்கு என் நன்றி உரியது.

இக்கவிதைகளிற் பெரும்பாலானவை பாரததேவி, ஹிந்துஸ்தான், திருமகள், இந்திரா, மாலதி, சுதேசமித்திரன், கல்வி, தொழிலாளர் உலகம், ஜனசக்தி, முத்தமிழ் மலர், தியாகி, சக்தி, நவயுவன், தென்றல் முதலிய பத்திரிகைகளிலும், மாதத் தொகுப்புகளிலும் வந்தவை. செந்தமிழே என்ற கவிதை திருச்சி ரேடியோ நிலையத்தில் நான்காவது கவியரங்கத்தில் பாடப்பட்டது. பத்திரிகாசிரியர்களுக்கும் ரேடியோ நிலையத்தாருக்கும் என்னுடைய நன்றி.

தமிழ்மக்கள் எனக்கு ஆதரவளிக்க வேண்டுமென்பது எனது வேண்டுகோள்.

‘குயிலன்’

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
9	4	நின்றிருந்தான்	நின்றிருந்தான்
17	10	சேர்ந்ததென்	சேர்த்தென்
20	3	உவர்நிலக்கே	உவர்நிலத்தே
„	24	உண்மையுள்ளக்	உண்மையுள்ள
22	11	வரியிலுள்ள 'ஒளி'	9-ம் வரியைச் சேர்ந்த [தனிச்சீர்]
26	3	விடுகின்றோம்	விடுகின்றோம் யாம்
31	2	விரைவிலில்	விரைவில்
39	17	வீசியே	வீசிய
43	15	கருநீர்ச்	பகருநீர்ச்
„	24	மடையன்றி	மடமையன்றி
46	22	மாடுவதற்குச்	மாடுதற்குச்
48	17	பாடிய	பாவிய
49	5	குழவிக்கையால்	குழவிக்கையால்
„	21	துளிக்குமொரு	அளிக்குமொரு
50	4	பறந்துவந்தே	பறந்துவந்தே

இயற்கைக் காதல் பாடலில், 20 வரியில் சொல்லுகின்றாள்—
செல்லுகின்றாள்.

செந்தமிழே 19 வரியில் பண்டையும—பண்டையம.

1. நனவாக வேண்டிய கனவு

தமிழ்நாடு உலகோடு சமமாக நின்று
தலைதாக்கி நிலைபெற்று வளமாக வேண்டும்
அமிழ்தான தமிழோசை நம்நாட்டி லன்றி
அயல்நாடு சென்றங்கும் புகழ்வீச வேண்டும்
'எமதன்னை ! எமதன்னை !! எமதன்னை !!!' என்றே
எல்லோரும் விழிப்புற்றுச் செயல்செய்ய வேண்டும்
நமதன்னை தனைநீங்கி முடிதாங்கி வாழ
நாமொன்று சேர்ந்தின் நெழுந்தாக வேண்டும் (1)

தூற்றுக்கு நூருகத் தமிழ்நாட்டு மக்கள்
தூல்செய்யும் பேராற்றல் பெற்றோங்க வேண்டும்
சோற்றுக்கும் ஆடைக்கும் குடிலுக்கும் ஏங்கித்
துயருற்று வாழ்ந்திடல் வீழ்ந்திட வேண்டும்
கூற்றுக்கு மஞ்சாத நெஞ்சுக்க முள்ள
குணமிக்க பலமிக்க இளமக்கள் வேண்டும்
ஆற்றுக்கும் ஊற்றுக்கும் நிகராகக் கவிதை
அயராது பொழிகின்ற கவிமக்கள் வேண்டும் (2)

அச்சம் நமைக்கண்டே யஞ்சிட வேண்டும்
அறியாமை அறியாது வாழ்ந்திட வேண்டும்
பிச்சையென் றோருமகன் கேட்டிட லாலே
'பிடி' யென்ன ஈவது இலையென்ன வேண்டும்

மேய்ச்கடர் ஆண்பெண்கள் வதனங்கள் தோறும்
வீசிச் சிறந்திடச் செய்திட வேண்டும்

இச்சகத் துள்ளவர் யாவரும் நம்மை

இன்தமிழ் மக்களென் றேத்திட வேண்டும்

(3)

மலையைக் கலைவளர் மன்றம தாக்கி

மண்ணை மலர்ச்சோலைக் கழனிக ளாக்கிக்

குலைவாழை செந்நெல் கரும்புக ளெங்கும்

குறைவின்றி நட்டுச் செழுத்திடச் செய்து

அலைகடல் சேர்கின்ற நதிகளை எல்லாம்

ஆயிரம் ஆயிரம் கால்களில் பாய்ச்சி

நிலையாக அழகாகத் தமிழ்நாடு சேர்ந்து

நித்தியக்கு டும்பமாய் வாழ்ந்திட வேண்டும்!

(4)

2. வீர வாழ்வு

சிட்டுக்கும் இல்லை பசி—கோழி
சேவலுக் கில்லை பசி
மட்டில் பசிப்பிணி தான்—உயர்
மானிடர்க் கேன்வரு மோ?

பாடும் குயிலுக் கில்லை—மற்றப்
பட்சிக ளுக்கு மில்லை
ஓடி உழைப்ப வர்க்கே—பசி
உற்று வருத்து தையோ!

தேளுக்கும் இல்லை பசி—விஷ
ஜெந்துவுக் கில்லை பசி
நாளெலாம் பாடு பட்டும்—பசி
நமக்குத் தான்வரு மோ?

ஆடை மலை மலையாய்ச்—செய்து
ஆலையில் நாம் குவித்தும்
வாடையில் வாடுவ தேன்?—என்ன
மானிட ஜென்ம மடா?

உழுது நெல் குவித்தே—வரி
ஒன்றுக்கு விற்று விட்டு
அழுது வாடச் செய்யும்—இந்த
அரசை யார் படைத்தார்?

பட்டினிச் சாவடையோம்—நமது
பங்கை யடைவ தற்கே
விட்டிடு வோமுயி ரை—இது
வீரத்தின் வாழ்வடடா!

3. தொல்லையின் எல்லை!

1. வானம் இருண்டதடா—மழை
வந்திடப் போகுதடா
சேனை முழக்கமென—இடி
திக்கெட்டுங் கொட்டுதடா
2. மின்னல் ஜொலிக்குதடா—காற்று
வீசிச் சுழற்றுதடா
என்ன நடந்திடுமோ—ஊழி
என்றிடுங் கூத்திதுவோ!
3. காக்கை குருவியெலாம்—இதைக்
கண்டு பதுங்கினவே
போக்கிடம் தேடியவே—சிறு
புட்கள் மிருகமெலாம்
4. ஒற்றை மரத்தடியில்—ஒரு
ஒட்டுக் குடும்பமடா!
இற்றைய நாள்வரையில்—சிறு
இன்பமும் கண்டறியார்
5. அவ்விரு ஏழைகட்கும்—இன்று
அழைப்பு வந்ததுவோ?
எவ்விதம் சொல்லிடுவேன்—அந்த
ஏழைகள் பட்டதுயர்
6. கண்ணைப் பறிக்குமின்னல்—இரு
காதைத் துளைக்குமிடி
பெண்ணும் பயந்தவனைக்—கட்டிப்
பிடித்துக் கொண்டனளே!

7. குத்தும் மழைத்தாரை—பாய்ந்து
குற்றுயி ராக்கியதே

கத்து புயற்காற்றில்—மரம்
கவிழ்ந் தணைத்ததுவே !

8. கட்டி அணைத்தவர்கள்—தங்கள்
கண்ணைத் திறக்கவில்லை

மட்டில் துயருலகைப்—பார்க்க
மறுத்து விட்டனரே

9. வெள்ளப் பெருக்கினிலே—இரு
வெற்றுடல் நீந்துதடா

உள்ளக் கவலையில்லை—இனி
உண்ணுங் கவலையில்லை !

4. ஏனோ வந்தாய்—தீபாவளி

ஏனோ வந்தாய்? ஏனோ வந்தாய்?
தீபா வளியே! ஏனோ வந்தாய்?
வானம் பொழியும் மழையின் வாடைச்
சீற்றம் தனக்கு ஆற்று மேனியை
மூடச் சிறுதுணி கூட இலாத
ஏழைஎன் வீட்டிற் கேனோ வந்தாய்?

* * * *

அடைமழை ஒழுக்கால் தரையது நனைந்து
படைச்சுவர் ஓர்புறம் பாழா கிறது.
பொதும்பிய அடுப்பில் பூனை தூங்க
வெதும்பிய உளத்தொடு மனையாள் ஏங்க,
ஊரார் உடுத்திய ஆடைகள் கண்டும்,
பட்சணம் செய்யும் வாடை நுகர்ந்தும்,
வெடியின் சப்தம் இடியெனக் கேட்டும்
பிள்ளைகள் என்னை அல்லற் படுத்தித்
தம்சிறு கன்னம் கண்ணீர் புரளப்
பார்த்தும் உயிரோடு இருக்கும் என்மனைக்
கேனோ வந்தாய்? ஏனோ வந்தாய்?

* * * *

வறுமை யரக்கன் மாய்ந்தா னில்லை
சிறுமை யரக்கன் தீய்ந்தா னில்லை
மடமை யரக்கன் மடிந்தா னில்லை
கொடுமை யரக்கன் குலைந்தா னில்லை

அவைஎமை ஆட்டி அழிக்கும் போது
எவனிறப் பிற்கோ இத்தீ பாவளி?

*

*

*

*

வைகறைப் புட்கள் வானிற் பாட
மையறு மலர்கள் மலரும் போதில்
கண்மலர் விரித்து, எண்ணெய்நீ ராடிப்
பதுவுடை யணிந்து, குதுகலத் தோடு
உண்டி யுண்டு களிக்கும் மாந்தரீர்!
எம்போ லுள்ளோர் நும்போல் மகிழ்வுறும்
அன்னாள் என்னாள்? அன்னாள்
நன்னாள். பண்டிகை நாளும் ஆதுவே!

5. தீபாவளிப் பாட்டு

குடியானவன்

வருஷத் துக்கு	ஒரு முறைதான்
வருகுதிந்தத்	‘ தீவுளி’
மனசுக் கேத்தச்	சேலை கட்டி
மானே உன்னைப்	பார்க்கணும்
புருஷனுக்கு	நாலு முழம்
போதுமடி	கண்மணி
வரும் வருஷம்	ஐரிகை வேட்டி
வாங்கிக் கட்டிக்	கொள்ளலாம்

அவன் மனைவி

பஞ்ச காலம்	வந்து பல
காரம் ரொம்பச்	செய்யலே
பணியாரழ்,	தோசை, வடை
பண்ணி வைக்கப்	போகிறேன்
கொஞ்சம் போல	சீனி வெடி
கொண்டு வந்தால்	தேவலை
குளிச்சுப்பிட்டுக்,	கட்டிக்கிட்டு
கொளுத்திப்	போட்டுப் பார்க்கலாம்

இருவரும்

சுட்ட பல	காரத்தை
சுவாமிக்கு முன்	படைக்கணும்
இஷ்டம் போல	வாழணும்
எங்கள் கஷ்டம்	போகணும்
கொட்டு மழை	கொட்டணும்
குளம் நிறையப்	பெருகணும்
தட்டில்லாமல்	விளையணும்
சம்பாச் சோறு	திங்கணும்

6. தீபாவளித் திருடர்கள்

திருடன் தீபா வளியிரவில்
திருடச் சென்றான் ஒருவீட்டில்
இருவர் பேசும் குரல்கேட்டு
இருட்டில் பதுங்கி நின்றிருந்தான்.

“ஏதோ சப்தம் கேட்கிறது”
என்றாள் வீட்டின் எஜமானி
“போதும், தூங்கு, கத்தாதே,
புண்ணியம்” என்றார் எஜமானன்.

“பெட்ட கத்தில் பணமுண்டு
பெரிய பெரிய நகையுண்டு
கட்டும் பட்டுப் புடவையெலாம்
கணக்கில் லாமல் இருக்கிறது.

ஊரில் திருட்டுப் பயமதிகம்
ஓயாத் திருட்டுப் போகிறது
யாரோ? ஏதோ? போயங்கே
என்ன வென்று பார்த்திடுவோம்”

என்று மனைவி கூப்பிட்டாள்
இருவருமாக மிகமேதுவாய்
சென்றே அறையில் நுழைந்தார்கள்
“ஸ்விட்சைப்” போட்டுப் பார்த்தார்கள்.

திருடர் இருவர் அங்கேதான்
திகைத்து விழித்து நின்றார்கள்
இருவரில் ஒருவர் மாப்பிள்ளை
இன்னு மொருத்தி அவர்கள் மகள் !

பார்த்துப் பார்த்து விழித்தார்கள்
 படர்ந்தது வெட்கம் முகங்களிலே
 வேர்த்து வியர்த்து அவரவரும்
 விரைந்தார் தத்தம் இடத்திற்கே.

எல்லாம் இருட்டில் பதுங்கிக்கொண்
 டிருந்து பார்த்தத் திருடனவன்
 “நல்லது இனிமேல் யாரேனும்
 நடுவில் ஏழுந்திட மாட்டார்கள்”

என்றே எண்ணிப் பேட்டகந்தான்
 இருக்கும் அறைக்குள் தடவிப்போய்
 நின்ற, சாவி சேர்த்திடவே
 நினைத்தான் வெளிச்சம் தேவையடா !

மின்சா ரத்தை எரித்தாலோ
 வெளிச்சம் அதிகம் எனஎண்ணி
 தன்னுடைச் சட்டைப் பைக்குள்ளே
 தடவிப் பார்த்தான், கிடைத்தனவே !

நெடிய மெழுகு வர்த்தியோடு
 நெருப்புப் பெட்டியும் எடுத்தானே
 சடுதியில் பொருத்திக் குச்சிதனை
 தரையில் வீசி எறிந்தானே.

தேரியா தேறிந்த குச்சியது
 சென்றே பட்டாஸ் குவியலின்மேல்
 எரிந்து கொண்டே வீழ்ந்ததனால்
 எல்லாம் ‘சட, புட’ போட்டனவே.

“அதற்குள் என்ன அவசரமாம் !
 அந்தப் பசங்களை இப்பொழுதே

உதைப்பேன் பார்” என ஓடிவந்தார்
உள்ளே கண்டார் திருடனையே.

திருடன் சற்றே திகைத்திட்டான்
சீக்கிரம் பைக்குள் கைவிட்டான்
ஒரு கை நிறைய மத்தாப்பும்
உயர்ந்த பட்டாஸ் கட்டுகளும்

எடுத்து வீட்டுக் காரர்முன்
எறிந்து விட்டு “இவையெல்லாம்
அடுத்த வீட்டில் திருடியது
அம்பிக ளுக்குக் கொடும்” என்று

சொன்னதும் வெளியே ஓடிவிட்டான்
சோப்பன மென அவர் நிற்கையிலே
“என்ன சப்தம்?” எனக்கேட்டு
யாவரும் உள்ளே நுழைந்தனரே !

7. பொங்கலோ பொங்கல்!

பொங்கலோ பொங்கல் ! இன்பம் !

பொலிவுறு பொங்கல் நன்னாள்
திங்களின் ஒளியே யன்னத்
தீதிலாத் தீம்பால் பொங்கி
மங்கலத் தமிழர் மக்கள்
மனைதோறும் வழியக் கண்டோம்
எங்கணும் அறிவின் வெள்ளம்
இருகரை யுடைத்துப் பாய்க !

காடேலாம் விளைந்த செந்நெல்
கதிரேலாம் அறுத் தடித்து
வீடேலாம் நிறையச் செய்து
வீட்டினில் நிறைந்த தூசு
ஒடிடப் பெருக்கித் தள்ளி
ஒளிதரு வெள்ளை பூசி
நாடேலாம் தூய்மை செய்தோம்
வருகநன் னாளம் பொங்கல் !

பொன்வளை யணிந்த காந்தள்
பூக்கரம் கோலம் போட
செந்நெலும் செல்வம் எல்லாம்
விளைந்திட நிலம் திருத்தி
மன்பதை காக்கும் எங்கள்
உழவர்கள் மாட்டை யெல்லாம்
இன்புன லாட்டி வந்து
இனியவுன் வரவு காத்தார்

வருகநற் டோங்கல்! எங்கள்
 வாழ்வினில் புதுமை பூக்க!
 திருமிது தமிழர் உள்ளத்
 திடையொரு உறுதி கொள்வோம்!
 பெருமைகொள் தமிழர் யார்க்கும்
 பின்படு திறத்த ரல்லர்
 இருள்மிது அடிமை போக்க
 எழுந்து நம் மானம் காப்போம்!

8. உறுதி கொள்வோம்

இறந்தவர் ஆவி ஏத்த
 இருஞ்சிறை உற்று வாழும்
 சிறந்தவர் களிக்க இந்தச்
 செகத்துள மாந்தர் யார்க்குங்
 குறைந்தவர் அல்லர் என்று
 நெஞ்சினில் அறைந்து கூறி
 துறந்தநம் மானம் மீட்கச்
 சுதந்தர உறுதி கொள்வோம்.

9. தாய்மை

பெண்மை என்ற சக்தி இந்தப்
பெரும் புவிக்கு வேராம்
தண்மை கொண்டு உலகில் இன்பம்
தழைக்கச் செய்யும் நீராம்

தாய்மை மிக்க சிசுவைத் — தந்து
துயர் பொறுத்துக் காத்தாள்
பேய்மை மிக்க உலகில் இன்று
பெருமை நீங்கி வேர்த்தாள்

தாய்மை என்ற பெருமை குன்றித்
தாழ லாகு மோடா ?
வாய்மை என்று தாயை வாழ்த்தி
வாழ வேண்டு மோடா !

அழுத மூட்டி விட்ட தாயை
அக மறக்க லாமோ
நமது வாழ்வில் இதனைப் போல
நன்றி கொல்வ தேது ?

சுற்றம் யாவும் சேர்ந்த போதும்
துயர் மிக்க உலகில்
பெற்ற தாய்க்கு ஈட தில்லை
பெண்மை, தாய்மை வாழ்க !

10. தொழிலாளியின் ஏக்கம்

ஈதென்ன வாழ்க்கை எழுந்திரு தம்பி
எத்தனை நாட்கள் அழுவது வெம்பி
கூதலும் வெய்யிலும் வாட்டுது நம்மைக்
கொஞ்ச மேனும் இல்லை ஏழைக்கு நன்மை
சாதலும் வாழ்தலும் ஒன்றென ஆச்சு
சந்தேக மேயிலை, மானமும் போச்சு
காதலர் பிள்ளைகள் சோறின்றி வாடி,
கைகளில் தாழ்ந்தது ஓடிடும் நாடி.

ஐப்பசி மாதத் தடைமழை நம்மேல்
ஆடியில் வீசிடும் காற்றதும் நம்மேல்
ஒப்பற்ற சித்திரை வெய்யிலும் நம்மேல்
ஊற்றிடும் மார்கழி மாபனி நம்மேல்
எப்படி வாழ்வது எவ்விதம் உண்போம்
இத்தை நீ சற்றேனும் எண்ணுது மண்போல்
சப்பெனும் வாழ்க்கையில் வாழ்வதன் முன்னே
சட்டெனச் சிந்தித்துப் பாரிதை என்னே!

கந்தை யணிந்து இகழ்ந்திடப் பட்டோம்
காளைகள் போல உழைத்துயிர் விட்டோம்
தந்தையும் தாயும் குழந்தையும் வாடிச்
சாவினை நாடநாம் பல்திசை யோடி
யந்திரம் போல உழைத்தனம் ஆனால்
யாதும் பயன்களை எய்திடக் காணோம்
சிந்தையில் சற்றிதை நீ எண்ணிப்பாரு!
சீச்சீ, இது என்ன வாழ்க்கையோ கூறு?

11. நதியின் வேட்கை

1. மாமலை யுச்சி தனில் பிறந்தேன்—மரம்
மண்டிய காட்டில் தவழ்ந்து வந்தேன்
பூமியின் தூரம் அளந்து வந்தேன்—இன்று
போக்கிடம் நீயன்றி வேறிலையே!
2. பாதையி னின்று குதித்து வந்தேன்—புல்லின்
பச்சிளம் மேனி தழுவி வந்தேன்
கோரையும், நெல்லையும் ஓர் சமமாய்—அவை
கொண்ட பசியினைப் போக்கி வந்தேன்.
3. காலின் வழியாக ஏரி சென்றே—மடைக்
கண்ணின் வழியாக நஞ்செய் சென்றேன்
சோலை மரங்களின் வோர்வழியே—மலர்
சோபையுற வுயிரூட்டி நின்றேன்.
4. பாடி வரும்வழி யேமனிதர்—என்றன்
பாதை யடைத்துப் பெருக வைத்தார்
ஓடும் இயந்திரம் சுற்ற வைத்தார்—அந்த
உழைப்பில் செல்வம் மிகப்படைத்தார்.
5. காட்டினில் நெல்லை விளைத்து வந்தேன்—எனில்
கஞ்சி கிடைக்காத வோர் மனிதன்
கூட்டை யென் னீர்தனில் ஆழ்த்தி விட்டான்—
அந்தக்
கொடுமை தன்னையும் கொண்டு வந்தேன்.
6. கன்னி யிளம் பெண்கள் நீந்துகையில்—அவர்
கமழும் மெல்லுடல் தீண்டிவந்தேன்

சின்ன விதவைகண் ணீர்துடைத்தேன்—உடன்
சேர்த்தவ னையிங்குக் கூட்டிவந்தேன்.

7. ஓடியுருண்டே இளைத்துவிட்டேன்—இந்த
உலகைச் சுற்றிக் களைத்துவிட்டேன்
பாடி யழுது சலித்து விட்டேன்—உன்றன்
பாதத்திலே வந்து வீழ்ந்துவிட்டேன்.

8. ஆனந்த நடன மாடுங்கடல்—அன்னை
ஆதரிக் தென்னை அணைத்திடுவாய்
தினக் குரவினைக் கேட்டிடுவாய்—உடன்
சேர்ந்ததென் கவலையைத் தீர்த்திடுவாய்!

12. கன்னியழிந்த மலர்

முடிக் கிடந்திட்ட மோட்டு மலர்ந்தது
மோகனச் சொக்கழகாய்—அட்டா
மோகனச் சொக்கழகாய்

தேடிக் களிப்பொடு வண்டது வந்தது
தேனை யருந்திடவே—மலரின்
தேனை யருந்திடவே

பொங்கி வழிந்திடு தேனைச் சுவைத்தது
பொன்னிற வண்டதுதான்—சுத்தப்
பொன்னிற வண்டதுதான்

மங்கை யிளமலர் தன்னிதழ் காட்டியே
மயங்கி நின்றதடா—உணர்வில்
மயங்கி நின்றதடா

ஆனந்த வெள்ளத்தில் அவ்விரு ஜீவனும்
ஆழ்ந்து கிடக்கையிலே—உணர்வின்றி
ஆழ்ந்து கிடக்கையிலே

தேன்மலர் அண்டகோ சத்தினிலே பொடி
சென்று வீழ்ந்ததடா—மகரந்தம்
சென்று வீழ்ந்ததடா

வண்டு பறந்தது மென்மலர் சோர்ந்தது
வாச மிழ்ந்ததடா—புதுமலர்
வாச மிழ்ந்ததடா

கண்டு நகைத்தன மற்றைய வண்டுகள்
கண்கொண்டு பார்க்கவிலை—மலரைக்
கண்கொண்டு பார்க்கவிலை

கருத் தரித்தது அழகொழிந்தது
கன்னி யழிந்ததடா—புதுமலர்
கன்னி யழிந்ததடா

சிரித்த மற்றொரு புத்தம் புதுமலர்
தேடிப்பறந்ததடா—வண்டுதான்
தேடிப்பறந்ததடா.

13. காதல் கடிதம்

ஆருயிராம் காதலர்க்கே எழுதுகின்றேன் !

அனைவருமே சுகக்கேடம் ; ஆனால் நானே
ஈரமில்லா உவர்நிலக்கே வளருகின்ற

இளம் பயிர்போல் வாழ்கின்றேன் ; என்ன
சொல்வேன்.

காரணத்தை நானறியேன். உம்மைக் கண்டு

களி பொங்கத் தனியிடத்துப் பேசியபின்
நேரமெல்லாம் நகர்வதில்லை. வானில் காயும்
நிலவொளியும் வெம்சூடு ; பாலும் நஞ்சே !

ஏனோ என் உளங்கொண்டு, உடலிருத்தி

ஏகினீர், உம் நினைவே ! இரவிலெல்லாம்
மேல்நோகப் பஞ்சணையிற் புரளுகின்றேன் ;

மெய்யாகத் தூக்கமில்லை ; தூங்கினாலும்
தானாகக் கனவினிலே புலம்புவேனும்,

தனைத்தானே மெய்யிறுகத் தழுவுவேனும்,
நானாகச் சொல்லவில்லை, தோழிகூறி [ளே !

நகைக்கின்றோள் என்செய்வேன் நகைக்கின்ற
ஒருவருக்கும் தெரியாமல் களித்ததெல்லாம்

ஊரெல்லாம் பறைசாற்றி முடிந்துபோச்சு.
வரவரவே எந்தோழி கேலிசெய்தே

வம்பளத்தல் மிக மிகவும் அதிகமாச்சு.

திருதிரெனப் பார்க்கின்றார் தந்தை தாயோ

திட்டுகிறாள் அடிக்கிறாள் செய்வதென்னே ?

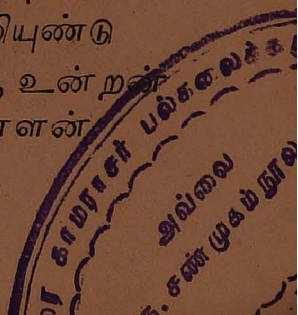
ஒரு வழியைச் சொல்லிடுவீர் இங்ஙன் உன்றன்
உண்மையுள்ளக் காதலியாம் உமையாள்

தானே.

14. அவன் பதில்

கண்மணிக்கு !

நின்கடிதம் நேற்றே என்றன்
கருணையிலாத் தந்தையின்றன் கையில் சிக்க,
புண்பட்ட நெஞ்சத்தில் கோல்கைக் கொண்டு
பொறி பொங்கும் கோபத்தால் குத்துகின்றார்.
பண்பட்ட நம்காதல் உளத்தை இந்தப்
பாவிகளும் அறிந்திலரே! பழமைப் பேய்கள்
கண்பட்ட இடமெல்லாம் நினைவே கண்டு
கடல்பட்ட துரும்பெனவே கலங்கினேனே !
பூகோளம் படியென்றால், ஆங்கிலத்துப் [வேன்
புத்தகத்தைப் புரட்டிடுவேன், படிப்பேனால்
ஏகாதங் குன்முகமே புத்தகத்தின்
ஏடுகளில் கண்டந்தோ ஏங்குகின்றேன்.
போகாத மாபரீகை வந்தெனக்குப்
பொல்லாத பெயர்வாங்கித் தந்ததின்று.
ஆகாத என் குருவாம் கொடியபாவி [வேன்
அண்டங்கள் போட்டுவிட்டா ரென்னசெய்
பொல்லாத சமூகத்தில் பிறந்து விட்டோம்,
புதுமைகளே பிடிக்காத பழமைக் கூட்டம்
அல்லாத பேச்செல்லாம் பேசும் கேட்போம்
அவ்வுடலை, இவ்வுடலை எரித்தாலுந்தான்
இல்லாது மறைந்திடுமோ உண்மைக் காதல்
எப்போதும் தோல்வியிலை வெற்றியுண்டு
கல்யாணம் : இலையென்றால் சாவோம், உன்றன்
கரைகாணக் காதலனும் கருணையாளன்

15. இருளும் ஒளியும்

அந்தி மயங்கிடு நேரம்—ஒளி
ஆட்சி மறைந்திடு நேரம்
வந்திருள் சூழ்ந்திடு நேரம்—வண்ண
வான மிருண்டிடு நேரம்.
வீர சுதந்திர நாட்டை—ஆளும்
வீண்வெறி கொண்ட அரக்கன்
போரிட்டு மக்க ளிரத்தம்—மிகப்
பொங்கி வழிந்திடச்செய்து
பார்கொளும் செய்கையைப் போலே
பரிதியைக் கவ்விட வேண்டி
காரிருள் என்னும் அரக்கன்—கொடும் ஒளி
கைகலந் தான், அட! போலும்
வான மெலாம்வெறும் ரத்தம்—மலை
வாவியெ லாம்வெறும் ரத்தம்!
ஈன இருளிடம் தோற்று—ஒளி
எங்கு மறைந்தது? காணோம்!
காரிருள் போக்கிட வேண்டி—வீதிக்
கம்பங்கள் மீதிட்ட தீபம்
பேரடி மைமிகு நாட்டில்—எழப்
பெற்ற சுயேச்சையின் எண்ணம்,
அடக்கு முறை என்ற காற்று—அதை
அணைக்க முயன்றது, பாவம்!
நடக்கும் அதன் செய லப்போ—மறு
நாளில் உதித்திடும் சூர்யன்.

16. பாரதி கவிக்க !

பாரதி என்றதுமே—தமிழ்ப்
பாவை முகமலர்வாள்
சோரும் உளத்திலெலாம்—சக்தி
துள்ளிக் குதிக்குமடா !
தெள்ளிய தீந்தமிழைப்—பழமைச்
சிறையி லடைத் திருந்தார்
துள்ளி விழித் தெழுந்தான்—பூட்டைச்
சக்கு நூ ருக்கி விட்டான்.
நாட்டின் அடிமையிலே—கவிகள்
நன்கு செழிப்ப துண்டோ?
கேட்டைத் துடைத்திடவே—தேச
கீத முர சடித்தான்.
வீரத் தமிழ்க் கவிஞன்—இன்று
விண்ணிலுலாவுகிறான்
சூரத் தமிழரெலாம்—இன்னும்
சோர்ந்து கிடப்பது மேன்?
நாட்டின் விடுதலையைக்—காண
நாம்எழ வேண்டாமோ?
பாட்டுத் தமிழரசன்—அவன்
பார்த்துக் களித்திடவே !

17. படைப்பும் பயனும்

செங்கல் எலும்பாக—ரத்தம்
சேர்ந்திடு சாந்தாக
உங்கள் மனைகளையே—மிக்க
உயர்த்தி எழுப்பியதார்?
திங்களும் சூரியனும்—தடை
சிறிது மில்லாது
தங்கள் கதிர் பரப்பும் ஓட்டைத்
தாழ்குடில் வாழுமவர்.
பட்டில் பலதினுசும்—கண்ணைப்
பறிக்கும் ஆடைகளும்
கட்டிக் களிப்பவரே—அதைக்
கஷ்டமுடன் செய்ததார்?
ஓட்டிய தேகமதை—முட
ஓர் கந்தை யில்லாது
மட்டில் குளிர் தனிலே—இன்று
வாடித் தவிக்குமவர்.
ஆறு சுவையோடு—கறி
அத்தனையும் படைத்து
நூறு விருந்தோடு—தொந்தி
நொந்திட் உண்பதெலாம்
சேறு சகதியோடு—வயல்
திட்டின் பனையடியில்
சோறல்ல கூழ்குடிக்கும்—ஏழை
சொட்டிய வேர்வையன்றோ!

18. இனியா வேகும் ?

தன்னுட்டைத் தாம் ஆள ஜாவாநாட்டில்
ஜனங்கள்மிக ஆவலுடன் எழுந்து விட்டார்

அன்னுட்டை ஜப்பானுக் கடிமையாக்கி
அங்கிருந்து வெருண்டோடி மறைந்தடச்சு

இன்னொளில் மறுபடியும் சொந்தம்பேசி

“இருங்களேங்கள் அடிமைகளாய், அமைதியோடு

பின்னொளில் சுதந்தரத்தைத் தருவோ” மென்று
பிதற்றினால் நம்புகின்ற பேதையுண்டோ?

ஹாலந்து வெள்ளையரால் முடியவில்லை
கைகோடுக்க பிரிட்டிஷார் கருணைகொண்டு

மேலைநா டல்லாத கிழக்குநாட்டில்
விளை கலகம் அடங்கியங்கு அமைதிதன்னைக்

காலத்தில் நாட்டுவதெங் கடமையாக்கும்
கட்டாயம் அதைச்செய்வோம்” என்றுகூவி

கூலிகொளும் இந்தியரை விமானம், கப்பல்
கொண்டங்கு தாக்குகிறார் நீதிதன்னை.

கீழ்நாட்டின் வலக்கையைப் பிடித்தேடுத்துக்
கீழ்நாட்டின் இடக்கண்ணில் குத்துகின்ற

கீழான செய்கைதனைப் பொறுப்பதோதான்
கேள்விமுறை இல்லையென நினைத்துவிட்டார்

கீழ்நாட்டு நம்மானம் ஜாவாநாட்டில்
கீழ்நாட்டுக் கப்பலிலே ஏற்றிவிட்டார்

பாழாகும் ஏகாதி பத்ய ஆசை
படுத்துகிற பாட்டைக்கண் பார்க்கலாமோ?

வேள்னையரே எச்சரிக்கை விடுகின்றோம்
வீணை ஒரு நாட்டை அடிமைகொண்டு

கோள்னை யிட்டேச் செல்லுகிற கோள்கையெல்லாம்
குழிதோண்டிப் புதைப்பதற்குக் காலமாச்சு

உள்ளரித்த ஏகாதி பத்தியந்தான்
உடைந்தொழிந்து போகாத வண்ணங்காக்கக்

குள்ளர்களின் உதவிதனைக் கொண்டபோதும்
கூடாது உன்பருப்பு இனியாவேதும்?

19. சண்டை முடிந்தும்

சண்டை நின்று விட்டது
ஜாப் விழுந்து விட்டது
குண்டு போடும் வேலையும்
குறைந்து நின்று விட்டது
கொண்ட வெற்றி நாளுக்குக்
கொடுத்த லீவும் முடிந்தது
பண்டம் மட்டும் கண்டிலோம்
படிய வில்லை விலைகளும்.
புழுத்து நாளும் அரிசியை
பொருக்கிப் போட்ட கல்லொடு
பழுப்பு மஞ்சள் நிறத்தொடு
பதில் சொலாது பெறுவதும்
குழந்தை பெண்டு பெரியவர்
குடியர் போலப், புட்டியில்
உழக்கு எண்ணெய் வாங்கிட
ஊரைச் சுற்றல் நின்றதா?
கட்டைக்காகக் கடையின் முன்
கால் கடுக்க வரிசையாய்
நட்டு வைத்த கல்லென
நாள் முழுக்கக் காத்தபின்
முட்டு, முடிச்ச வாங்கிட
முழங்கை ரத்தம் பீறிட
சட்டை கிழிதல் நின்றதா?
சண்டை மட்டும் நின்றது.

யுத்தம் நின்று விட்டது
 ஊர் முழுக்கச் சுவர்களில்
 பெத்தப் பெத்த விளம்பரம்
 பெரிதும் ஒட்டல் நின்றது
 பத்திரிக்கை கண்டிரோல்
 பாது காப்புச் சட்டங்கள்
 சித்தெ கூட வழுவலே
 செய்வ தென்ன தெரியலே !
 நடந்த சண்டை போயினும்
 நமக்குச் சீனி கிடைக்கலே !
 அடர்ந்த கறுப்பு மார்க்கெட்டின்
 அதிக லாபம் போகலே
 உடல் மறைக்கச் சிறுதுணி
 ஒன்று வாங்க எண்ணினால்
 கடையின் கதவைச் சார்த்தியே
 கணக்குப் பண்ணல் போகலே.
 'வா'ரும் நின்று விட்டது
 வாட கைக்கு வீடுதான்
 ஊரி லெங்கும் தேடியும்
 ஒன்றும் கிட்ட வில்லையே !
 காரின் டையர் போலவே
 காணு மந்தச் சப்பாத்திப்
 போர் தொடுத்தல் ஹோட்டலில்
 போன பாடு இல்லையே !

20. கண்ணம்மா - என் காதலி

நீலத் திருவுரு வானவள் புன்னகை
நின்று புரிந்து விட்டால்—இந்த
ஞாலத்த ரெல்லோரும் அன்னவள்
மையலை நாடித் திரிந்தலைவர்.

மாலைப் பொழுதொருநாளில் நதிக்கரை
மாமரத் தோப்பினிலே—அவள்
சோலைக்குயிலெனப் பாடிட அன்னதிற்
சொக்கியுடல் மறந்தேன்.

என்றனைக் கண்டவள் நாணித் தலைகுனிந்
தேகிடப் பார்க்கையிலே—இங்கு
நின்றுரை செய்திடு என்றிடக் கண்கள்
நிலத்தினை நோக்க நின்றுள்.

நீலத்திரு விழி அம்பென என்றனின்
நெஞ்சினிற் பாய்ந்ததந்தோ—கொஞ்சக்
காலத்தில் அன்னவள் என்னுடை அன்புள்ள
காதலி யாகி விட்டாள்.

ஆழிக் கரைதனில் நன்மதி வேளையில்
ஆடித்திரிந் திடுவோம்—மிக
நாழிகை யாயினும் உள்ள மகிழ்ச்சியில்
நாங்க ளதை யுணரோம்.

என்னை மடியிற் கிடத்திப் பலகதை
இன்புற வேயுரைப்பாள்—மிக
இன்னிசை யோடவள் பாடிடக் கேட்டுநான்
இவ்வுலகை மறப்பேன்.

கொஞ்சிக் குலாவி யிருந்திடும் போதுபொய்க்
 கோபம் சிறிது செய்வாள்—நான்
 கெஞ்சிடக் கண்டவள் முத்தங் கொடுத்துப்பின்
 கேலியுடன் கிரிப்பாள்.

கண்ணம்மா சொல்லிடும் ஒவ்வொரு சொற்களும்
 காதுக் கினிமையடா—அவள்
 பண்ணுங் குறும்புகள் அத்தனையும் ஒரு
 பாரத மாகுமடா.

21. ஒரு வீடு தேவை

வீடு ஒன்று தேவை அதுவும்
விரைவினில் ஒன்று தேவை
பாடு பட்டுத் தேடி யெங்கும்
பார்த்து விட்டேன் இல்லை.

ஹோட்டல் சோறு நெல்லும் கல்லும்
குவிந் திருக்கு தையா
வீட்டுச் சோறு வேண்டு மென்று
விரும்பங் கொண்டு விட்டேன்.

குடித் தனத்தைப் பட்டணத்தில்
கொண்டு வந்து நடத்த
துடித்துக் கொண்டே வருஷ மொன்றைத்
துறத்தி விட்டே னையா !

சாத்திரங்கள் பார்த்து நன்கு
தச்சு செய்த தல்ல
காத்திருக்கும் என்றன் வீட்டுக்
கஷ்டம் போக வேண்டும்.

காற்று ஓட்டம் என்ற அந்தக்
கவலை சற்று மில்லை
நாற்றம் வந்த போதும் வீடு
நமக்கு வேண்டு மையா !

தேற்குப் பார்த்த தேனும் வேறு
திசையைப் பார்த்த தேனும்
தற்சமயம் வீடு என்று
தருவ தானால் போதும்.

கூரை யில்லை என்று தாங்கள்

கூறு கின்றீ ரையா ?

கூரை இல்லை என்று நானும்

குறைவு சொல்ல மாட்டேன்.

சுவரிடிந்து போச்சு என்று

சொல்ல வரு கின்றீர்

கவலை யில்லை வீடு என்று

கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

குளிக்கு மறை சமையல் கட்டு

கூடம் வேண்டா மையா

விளக்கு வேண்டாம் பைப்பு வேண்டாம்

வீடு வேண்டு மையா !

ஐன்னல் வேண்டாம் கதவு வேண்டாம்

தாழும் வேண்டாம் ஐயா

என்ன வாச்சும் வீடு என்று

இருந்து தந்தால் போதும்.

மாடி, கிணறு, கொல்லை வேண்டாம்

மற்ற நன்மை வேண்டாம்

வாடி நிற்கும் என்றன் மீது

மன மிரங்க வேண்டும்.

வாடகை யைப் பற்றி நீங்கள்

மனதில் எண்ண வேண்டாம்

கோடி கோடி யாக வேணும்

கோடுக்கச் சம்ம தந்தான்.

பேய்கள் நட மாட்ட மங்கு

பெரி திருந்த போதும்

வாய் திறந்து குறைகள் சொல்லும்
வழக்க மெனக் கில்லை.

எத்தனையோ கொலைகள் நடந்
திருக்கும் வீடு என்று
சத்தியங்கள் செய்ய வேண்டாம்
தயவு செய்து தாரும்.

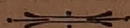
22. இயற்கையின் கலைத்திறம்

எத்தனை எத்தனை யோபல பண்டங்களிங்கு படைத்தனையே
எத்தனை எத்தனை யோபல செய்கைகளிங்கு புரிந்தனையே
எத்தனை எத்தனை நாட்கள் பிடித்தன இத்தனை செய்திடவே
எத்தனை எத்தனை சக்தி யுனக்குள தென்று தெரிந்திலனே.

எத்தனை எத்தனை யோபலமாதிரி எண்ணில் வகைச்செடியே
எத்தனை எத்தனை யோபலமாதிரி இன்மண நன்மலரே
எத்தனை எத்தனை காய்களி செய்தனை இன்குவையிந்தனையே
இத்தனை சக்தியு மச்சிறு வித்தினி லெப்படி வைத்தனையோ.

நீரினில் நீந்திடு கப்பலைக் கட்டிட நீயே மின்செய்தாய்
நிர்மல விண்வழி பாய்ந்திடு மூர்திக்கு நீயே புன்செய்தாய்
காரிர வோட்டுமின் சாரவினக்கதன் காரணம் நீயேதான்
கண்டிடு ஒவ்வொரு அற்புத சக்தியுன் கருணைக் கனிவேதான்.

23. திரௌபதை துகில்

சங்க இலாக்கா அதிகாரி—

திறந்தார் பெண்மணி பெட்டிகளை
அங்கவர் அவற்றைச் சோதிக்க
ஆரம்பித்தார், அட அடடா!

நீல நிறத்தில் பலபுடவை;

நெடுக்கும் குறுக்கும் கோடிட்டு
மாலை மஞ்சள் வெயில் போலே
வண்ணம் இட்ட பலசேலை,

பச்சை நிறத்தில் இரு புடவை

பாக்கு நிறத்தில் பதின்மூன்று
இச்சைப் பம்பாய் வாயிலிலே
இருபத் திரண்டு விதங்களடா.

கொள்ளே காலம் பட்டதனில்

கொத்துப் பூக்கள் இட்டவையும்
வெள்ளை, சாம்பல் நிறங்களிலே
வேறு வேறு பலவிதமும்,

பரைஸ் ஸில்கும், காரைக்கால்

பட்டும், முப்பத் தெட்டுவகை.
எனாமல் கலரில், வளைப் பார்டர்
இட்டது இருபது மட்டும் தான்.

கோய முத்தூர் நூல் சேலை

கூரை நாட்டில் ஐந்தாறு

சாயம் போகும் குகைச் சேலை
சாத்திரத் துக்கு நாலெந்து.

பட்டுப் புடவை வாயிலெலாம்
பற்று தென்று நினைத்தாளோ !
கட்டிக் குளிக்கக் குற்றமம்
கறுப்புப் புடவை ஈரேழு.

துச்சா தனனும் உரிகையிலே
திரௌபதை துகிலும் வளர்ந்ததுபோல்
அச்சோ, புற்றின் ஈசலென
அளவில் லாது வளர்ந்ததுவாம் !

எல்லா வற்றையும் பிரித்ததனால்
எழுந்த பெரிய களைப்பாலே
கல்லடி பட்ட பறவையைப் போல்
'கஸ்டம்ஸ்' காரர் விழுந்திட்டார்.

பிரித்த சேலை அனைத்தையுமே
பெண்ணும் பெட்டியில் வைக்கையிலே
சிரித்த முகத்தோ டொரு நங்கை
சென்றாள் பக்கம் பார்த்திட்டாள்.

“அவள்தன் சேலை தனைப்போலே
அவசியம் எனக்கும் வேண்டு” மென
இவள்தன் கணவ னிடம்கேட்டாள்
என்னே புதுமை பெண்கள் மனம் !

24. அம்புலிப் பாட்டு

....o....

1

அம்புலி அம்புலி ஓடிவா !

ஆகா சத்திலே பறந்துவா !

தம்பியும் நானும் விளையாட

“சட்டென” வெளிச்சம் காட்டவா !

2

பட்டப் பகலில் அம்புலியே

பதுங்கிக் கிடந்தது எங்கே சொல் ?

வட்ட வடிவாய் இன்றைக்கு

வந்தே வெளிச்சம் காட்டிடுவாய்.

3

மேகம் இல்லை இன்றைக்கு

மின்னல் இல்லை இன்றைக்கு

வேகம் செய்து வந்திடுவாய்

விரைவில் நாங்கள் விளையாட.

4

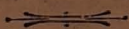
“கண்ணும் பூச்சி” ஆடிடுவோம்

“கவடிப் பத்தி” ஓடிடுவோம்

அண்ணன் தம்பி எல்லோரும்

அம்புலிப் பாட்டுப் பாடிடுவோம்.

25. ஏ தமிழா

தமிழனே !

தமிழனே !!

தமிழனே !!!

1.

சேரசோழ பாண்டியர்கள்
ஆண்டுவந்த தமிழடா
தீரமிக்க வீரர்நன்று
வாழ்ந்துவந்த தமிழடா
நீரலைக் கடல்கடந்து
நீண்டயர்ந்த தமிழடா
நிலைகுலைந்து தலைகுனிந்து
நிற்பதென்ன சொல்லடா

2

கச்சணிந்த கொங்கைமாதர்
கையில்வாளை ஏந்தியே
கண்களிற் கனல்பறக்கச்
சண்டைசெய்த நாட்டிலே
துச்சமாக எண்ணித் தோள்கள்
தட்டினின்ற நாட்டிலே
துடைநடுங்கி நடையொடுங்கிச்
சோர்வதென்ன சொல்லடா !

3

கம்பனென்ற கவிபிறந்து
மழைசொரிந்த நாட்டிலே
கவிதை வெள்ளம் கரைபுரண்டு
கலைநிறைந்த நாட்டிலே

துன்பமுற்று மனிதரின்று
 தாய்மையற்று வாழ்வதேன் ?
 துணிவுகொண்டு பணிவுவிண்டு
 துயர்கள்வென்று நில்லடா !

4

ஏழையென்று தமிழரின்று
 ஏங்கிநிற்கக் கண்டதை
 ஏளனத்து டன்கிரித்
 திகழ்ந்து செல்ல லாகுமோ ?
 கோழைஎன்று பேர்படைத்தல்
 கோடிவெட்க மில்லையோ
 குவலயத்திற் கவலைகொண்டு
 தமிழரின்று வாழ்வதோ ?

நீதாய்மையற்று வாழ்வதேன் ?
 துணிவுகொண்டு பணிவுவிண்டு
 துயர்கள்வென்று நில்லடா !
 துன்பமுற்று மனிதரின்று
 தாய்மையற்று வாழ்வதேன் ?
 துணிவுகொண்டு பணிவுவிண்டு
 துயர்கள்வென்று நில்லடா !

8

நீதாய்மையற்று வாழ்வதேன் ?
 துணிவுகொண்டு பணிவுவிண்டு
 துயர்கள்வென்று நில்லடா !

26. வாழ்வின் எல்லை

தோட்டத்தி லுள்ள செடியிலே—மிகச்
சொல்லரும் நல்லழ குள்ளபூ
வாட்டம் சிறிதேனு மின்றியே—அதன்
மாமணம் வீசிச் சிரித்ததே

ஆசையுட னதைக் கிள்ளியே—வைக்க
அன்னது வாடி வதங்கியே
வாசமு மற்று மறைந்ததே—மன
வாட்டமு முற்று வருந்தினேன்.

மீண்டொரு நாள்மலர் கண்டுமே—அன்று
மிக்க மனமகிழ் வெய்தியே
சுண்டிதைக் கோய்திடில் வாடுமே—என
எண்ணிப் பறித்திட வில்லையே !

மாலையின் மெல்லிய தென்றலில்—அதன்
மாமணம் எங்கும் பரந்ததே—மறு
காலையில் போயதைப் பார்க்கையில்—கண்ட
காட்சியை என்னெனச் சொல்லுவேன்.

தோட்டமெங்கும் மணம் வீசியே—மலர்
சோர்ந்து விழுந்து கிடந்ததே
வாட்டம் அதன் வாழ்வின் எல்லையோ—மாந்தர்
வீழ்க்கையின் எல்லையு மன்னதோ?

27. தமிழரசு

தமிழ் ரென்ற பெருமை தன்னைத்
தரணிதன்னில் நாட்டுவோம்
அமிழ்தமான தமிழில் மீட்டும்
அரசு செய்து காட்டுவோம்.

*

*

*

இன்று புனியில் நாகரீக
ஏற்றங் கொண்ட நாடெலாம்
அன்று காட்டு மக்களாக
அவர்கள் வாழ்ந்த நாளிலே
தொன்று தொட்டு நாகரீகச்
சுடர்விளக்கு தமிழகம்,
என்று காட்டும் மலையும் குகையும்
இதற்குச் சாட்சி வேண்டுமோ?

*

*

*

கப்பல் கட்டிக் கடல்கடந்து
கரை கடந்து எங்கணும்
ஒப்பிலாத கலைகள் தம்மை
உலகினில் பரப்பினோம்
இப்பரந்த புனியில் இன்று
இழிவு கொண்டு தாழ்வதா?
ஒப்பி லோமித் தாழ்மை யான
உணர்விலாத வாழ்வினை!

*

*

*

சுரண்ட லற்ற சோம்ப லற்ற
துயரமற்ற ஆட்சியைத்
திரண்டெழுந்து தமிழரின்று
திறமையாக ஆக்குவோம்

சிரங்குனிந்து மற்றயார்க்கும்
 சேவை செய்ய லாகுமோ!
 அருமையான தமிழகத்தை
 ஆளும் மன்னர் தமிழரே!

*

*

*

அடிமையற்ற இந்தியாவில்
 அடிமையற்ற தமிழகம்
 குடிகள் உள்ளக் குறைவிலாது
 கோல் செலுத்தும் நாள்வரும்
 மடமையில்லை வறுமையில்லை
 மனிதர் வேறுபாடில்லை
 கடமையுண்டு உரிமையுண்டு
 காணவேண்டும் நிச்சயம்!

28. தமிழ்க் குமரி

தென்றல் தவழந்திப் போதினிலே—குயில்
தீங்குரல் கீதமிசைக்கையிலே
குன்றினில் சூர்யன் மறைகையிலே—புட்கள்
கூடுகள் தேடிப்பறந்ததடா.

வானவிளிம்பு சிவந்ததடா—கடல்
மகிழ்ந்து நடம்புரிந் தாடுதடா
யானதைப் பார்த்துக் களித்திடவே—அங்கு
யாருமிலாத இடத்திருந்தேன்.

மின்னற் கொடியெனவோர் மடந்தை—அவள்
மெட்டி யொலிக்க நடந்துவந்தாள்.
என்ன அழகு! அருட்பொலிவு—அதை
எங்ஙனம் சொல்லிடக் கூடுமடா.

கேசத்தை யள்ளி முடிந்திருந்தாள்—இங்குக்
கேளதில் மென்மலர் வைத்திருந்தாள்
வாசமென்னுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ள—
என்முன்
வந்தவள்யா ரெனக் கேட்கலுற்றேன்.

“யாரெ”னக் கேட்டதும் கண்திருப்பிப்—பின்னர்
யாதுஞ் சொலாது சிரித்து நின்றாள்
பேரெனக் கேட்கத் ‘தமிழ்க்குமரி’—யெனப்
பெண்ணவள் சொல்லி நடந்துசென்றாள்.

அந்தக் குமரிம லர்மணத்தை—உள்ளம்
யாண்டும் மறந்திடக் கூடவில்லை
எந்தவிடத்தும் விழிப்பிலும் தூக்கத்தும்—நல்
இன்மண மூட்டுதென் உள்ளத்திலே.

29. பாழடைந்த கோட்டை

1. ஓடிவரும் நீர்நதியே உன்னைப்போன்றே
உருண்டோடுங் காலநதிக் குடைமைப் பட்டு
ஆகேின்ற இவ்வுலகில் இன்பமுண்டோ?
அன்றிதனிற் றன்பமட்டு முள்ளதேயோ?
வாடுகின்றே னுரைக்குதி என்நண்பரெல்லாம்
வனப்பு மிது மவர்வீடுந் தோட்டமெல்லாம்
தேடி நின்று காணாமற் றிகைத்துவிட்டேன்
தேரிவிப்பாய் எனக்கதனைத் தெரிவையென்றால்.
2. அவர்வீடு இருந்தவிடம் அந்தோ! அந்தோ!
அழகேலாம் பறந்தோடி யங்கேகுட்டிச்
சுவர்மட்டும் மிகுந்துநிற்கக் கண்டேனந்தோ!
சுந்தரமாய் நின்ற அந்த நகரும், கண்ணைத்
கவருகின்ற எழில் மிகுந்த கோவிலெல்லாம்
காணாமலுளம் வருந்திக் கதறுகின்றேன்
கருதிநீர்ச் சழல்நதியே நகரமின்றேன்
பாழடைந்த விந்தையொரு மாயந்தானோ?

—நதியின் பதில்—

3. வான்முட்டு மலைக்கோபக் கனலிலிந்த
மாநகரும் மாளிகையும் வேந்தனில்லும்
தேன்சோட்டு மலர்வனமும், கோட்டை மாடம்
செங்குமுதப் பூந்தடமும் அழிந்ததப்பா
ஏன்வருத்தங் கொளவேண்டும் உலகிலுள்ள
எல்லா மு மோர்நாளில் அழியுங்கண்டாய்
மான்மருகன் தந்தை செயும் லீலைகண்டே
மனவருந்தல் மடையன்றி மதியுமன்றே!

30. வாழ்வின் அடிப்படை

வாயுவி னுட்சியும் வந்தது—மத
வாரணம் போல் முகிற் கூட்டங்கள்
போயங்கே யோர்மலை யுச்சியைச்—சரண்
புக்கிடுங் காட்சியை என்சொல்வேன் ! (1)

தென்னை தலைவிரித் தாடுதே—நீலத்
தெய்விக விண்ணுங் குமுறுதே
மின்னொளி கண்ணைப் பறிக்குதே—இந்த
மேதினி யாடி நடுங்குதே ! (2)

ஓலமிட்டே கடல் சீறுதே—அதன்
ஓரத்தி லுள்ள குடிசையில்
பாலக னோடொரு பெற்றவள்—கடலைப்
பார்த்தழுதே யங்கு நிற்கிருள் (3)

தைந்தழும் பெண்ணினைப் பார்க்கிலான்—புயல்
நகைத்தந்தக் கூரையைப் பிய்க்கிருன்
பைந்தொடி கண்ணீரைக் கண்டுமே—மழை
பரிந்து தண்ணம் சொரிகிருன். (4)

கதறியெழுங் கடல் தன்னிலே—அவள்
கணவன் வலையுடன் சென்றுளான்
விதியின் செயலறியாமலே—அவன்
விடு வரும் வழி பார்க்கிருள். (5)

நம்பிக்கை யென்ற பலத்திலே—அந்த
நள்ளிரவு தனைப் போக்கினாள்
நம்பிக்கை யற்றிடக் காலையில்—சுவம்
நண்ணிய தாழிக் கரையிலே (6)

நம்பிக்கை வாழ்க்கை யடிப்படை—இந்த
நம்பிக்கை வாழ்க்கையின் ஆணிவேர்
நம்பிக்கை தன்னை யிழந்தவர்—சாவை
நாடி யலைபவ ராவரே. (7)

31. வாழ்வின் ஓட்டம்

நாளே பொழுதே ஓடாதே
நமனை யழைக்கத் தேடாதே
கேளாய் நாளே நில்லங்கே
கேட்டே பதிலைச் சொல்லிங்கே. (1)

முல்லை மலர்கள் கண்கூச
முறுவல் செய்தே மணம்வீசல்
பொல்லா நாள்நீ ஓடுவதால்
புவியில் வீழ்ந்தே வாடுவகேள். (2)

மலரே போன்ற கன்னமுடை
மங்கை யவர்தம் அன்னநடை
உலகில் எங்கோ ஓடியவே
உருண்டே நீயும் ஓடியதால். (3)

பண்டைச் சிற்பக் கோயில்களும்
பழமைக் கோட்டை வாயில்களும்
இன்றைக் கழிந்தே விட்டனவே
இதுவும் நின்னூல் உற்றதுவே. (4)

சுளைப்பே யின்றி நீயோடத்
தானே மனிதர் நின்கூட
விழிப்பே யின்றிச் சாவதனை
விரைந்தே நோக்கிப் போவதைப்பார் !

நாளே பொழுதே கேளாயோ
நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளை
நாளே சற்றே இளைப்பாறாய்
நாங்கள் சற்றே இளைப்பாற ! (6)

வானக் கடலில் வெள்ளை மதிப்படகு—ஒளி
வாரிச் சொரிந்த வண்ணம் நீந்திடப்பசங்
கானத்துப் புட்கள் தங்கள் கூடுகளிடை—அவை
காதலி யோடுகூடித் தூங்கிடும் போது
நாவித்தப் புவிபிணிற் றன்னந்தனியே—மதி
நல்கிடு நிலவினிற் றியந்திடு கின்றேன்
ஏனின்றிந் நேரம்வரை வந்திடவில்லை—வீட்டில்
என்ன நடந்ததுவோ ஏதுமறியேன். (1)

“இன்றைக்கு நன்னிலவு வந்துவிடெ”ன்றுள்—அவள்
இன்னும்வர வில்லையிதற் கென்னசெய்குவேன்
என்றைக்குஞ் சொற்றவருள் இன்றுசெய்வனோ?—
உள்ளம்
எண்ணுத எண்ணமெலாம் எண்ணுதே ஐயோ!
கொன்றே வதைக்குதிந்தக் கங்குலெனும்பேய்—அவள்
கொவ்வைச் செவ்வாய்ச் சிரிப்பு என்னகத்திலே
நின்றே, நிலினுக்கு நல்லுதவியாய்—அதன்
நீடிய வஞ்சமதைத் தீர்த்துக்கொள்ளுதே. (2)

ஆசைக் கனியமுதம் இன்று வாராளோ?—மாம்பி
லணைத்தே யிறுகக் கட்டியாவல் தீரேனோ?
பேசிக்களித்த பின்றன் செவ்விதழ்களால்—என்றன்
பித்தந் தெளியபல முத்தமீயாளோ?
நேசக் கவிதைபாடிப் புற்றரையிலே—யாங்கள்
நிர்த்தன மாடுவதற்குச் சத்திசிவம்போல்
வீசி நடக்குமவள் கைவளையொலி—இதோ
மெல்லிய தென்றலேறி ஓடிவருதே.

பள்ளிப் பருவத்திலே—வயசு
பன்னிரண் டாகையிலே
கள்ளங் கபடமற்ற—அன்பினால்
கட்டிப்பிணைக்கப் பெற்றோம் (1)

காலமெனுங் கிழவன்—கொடிய
கன்மனக் காரனவன்
ஞாலத்தெமைப் பிரித்துக்—கைகொட்டி
நகைத்துச் சென்றுவிட்டான் (2)

வெள்ளெனும் பல்வரிசை—காற்றில்
வீசித் திரியுங் குழல்
உள்ளது சொல்லுமுகம்—புருவம்
ஒன்றிட நோக்கும் விழி (3)

ஓடித்திரி கால்கள்—அதிலே
ஓசையிடு மணிகள்
ஆடிக்குலுங்கும் வளை—யணிந்தெனை
அணைக்கு மென்கரங்கள் (4)

தேடித்திரிய வைத்தே—எங்குதான்
சென்று மறைந்தனவோ?
நீடித்த அன்புருவை நினைந்து
நெஞ்சது விம்முதையே! (5)

அன்னத்தைக் கண்டிரோ—பூரண
அன்பினைக் கண்டிரோ?
கன்னல் மொழியானை—எனக்குக்
காட்டிட மாட்டிரோ? (6)

34. பாரதி ஆயிரம், நாட்டிடை படைப்போம்

எங்கள் சேந்தமிழ் நாடு தவம்செய
என்று தந்தனள் பாரத தேவியும்
பொங்கு தீந்தமிழ் வெள்ளம் தேன்னவே
பொழியும் ஓர்கவி வாணனை அன்னவன்
சங்கம் ஊதிக் கிளப்பினன் தூங்கிய
தமிழர் மக்களை; விதேலைப் போரிடை
அங்கம் ஏற்றிடச் செய்தனன் எங்கள்தம்
ஆருயிர்க்குயி ராகிய பாரதி!

பாரதி வாழ்க்கையிற் பட்டினி நித்தியம்
“பாடலும் மாபிழை” என்றனர் பண்டிதர்
ஓர்சில நண்பரை யன்றியன் னொளினில்
உணர்ந்தி லாரட ! உண்மைக் கவிஞனை
தீரன், நம் மாகவி மாண்டபின் தான்புலி
தேரிந்து கொண்டது; வாய்ப்புகழ் கூறுது.
சீருற அன்னவன் மெய்ப்புகழ் நின்றிடச்
செய்வ தித்தமிழ் நாட்டின் கடமையாம்.

பாரதி பாடிய நன்கவி வித்துகள்
புகமை கொண்டு முளைத்த தறியிரோ ?
நீரி லாத இளம்பயி ரென்னவே
நிற்கிறார் அவர் ஆதரவின்றியே.
வாரும் மாந்தரே ! நீரினை வார்த்தவர்
வளரச் செய்குவிர், சேந்தமிழ் ஓங்கிமே,
பாரதி ஒன்றல ஆயிரம் ஆயிரம்,
பாரதி தோன்றிடச் செய்குவம் வாரிரோ !

35. தமிழினிமை

தமிழ்சுவைத்த வாயாலே கரும்பைத் தின்றேன்
தனிக்கசப்பாய் மாறியதத் தீங்கரும்பே
குமிழ்முலையார் வாயூறும் அமுதம் உண்டேன்
கொட்டடா குப்பையிலே எச்சில்சாற்றை
அமிழ்தமெனும் மழலைமொழிக் கிழவிக்கையால்
அலம்பியகூழ் தனையுண்டேன் இனிப்பேயில்லை
கமழ்கின்ற தமிழ்மணமும் சுவையும் மற்றும்
காட்டடா வேடுவூரில் இலவே இல்லை.

தென்னேமரப் பசங்கீற்றில் இளங்காற்றுத்தான்
தீண்டியவோர் உணர்ச்சியிலே அசைந்தேயாரும்
அன்னவளின் திருநடத்தில் தமிழ்த்திருத்தாய்
அழகுநடை அழகில்லை அதற்கேனையம்
பொன்னிநதி ஓட்டத்தில் தவழும் தென்றல்
போக்கினிலே வெண்காலும் தந்தச்சிற்ப
மன்னர்நடை அன்னத்தின் அழகிலில்லை
மற்றெதிலும் இல்லையடா தமிழில் உண்டு.

புளித்தபழங் கள்ளிலிலை தமிழின் போதை
பூங்கொத்தில் காற்றுதப் பொடியைச்சித்தும்
துளித்தநறுந் தேனிதழில் அளிகள்செய்யும்
சொக்குகிற குழலினிலே தமிழின் ஓசை
துளிக்குமொரு இனிமையிலை ஆழிக்கூத்தில்
அலைபொங்கிப் படமெடுத்தே ஆர்ப்பரித்து
நெளித்துவரும் வேகத்தில் தமிழின்வேகம்
நிகழ்ந்திடநாம் பார்த்ததுவும் இலவே இல்லை.

36. காக்கையும் மனிதனும்

காலை இளவெயிலில்—நானும்

கயக்கரை மரத்தடி நிற்கையிலே

மாலை விடக்கரிய—இரண்டு

மதியுள காக்கைகள் பரந்துவந்தே

சோலை முழுதுலவி—அவை

சுற்றிவரு நேரமதில் வினவலானேன்

வேலை சிறிதிலையோ—நீங்கள்

வேடிக்கையா யுலவிக் களிக்கின்றீரே.

இன்றிப்படி யென்றால்—நானே

எப்படி யுங்களுக் குணவுவரும்

நன்றிது இல்லையெனப்—பேடு

நகைத்திட ஆணது உரைத்ததுகாண்

அன்றினி வேலையின்று—எமக்கு

அதிகப் படியான பொருள்வேண்டா

சென்றிடுவோம் வீடு—இன்னுஞ்

சிறிது நேரம்வரை யுலவிவிட்டு

என்னுருப்பே யுதவி—எனக்

கிரைதேடி யுண்டிட வினையுஞ்செய

இன்னொரு சேதிசொல்வேன்—நாமும்

இருக்கிறோ மின்றைக்கு நானாக்கென்னவோ

பொன்னும் பொருள்னைத்தும்—நமக்கு

பூமியிற் புதைந்தபின் உதவிடுமோ ?

அன்னை கொடுத்தபொருள்—உலகில்

அனைத்துமி ருக்கும்போது அழுவதென்னே ?

உன்மக்கள் பிறமொழியில் உள்ளத்தைப்
 பறிகொடுத்தார் உன்பாலுள்ள
 நன்னூலாம் திருக்குறளும் ஐந்துபெருங்
 காப்பியமும் நயங்கள்மிக்க
 பன்னூலாம் பதினெண்கீழ்க்கணக்கினையும்
 கம்பனையும் பார்ப்பாரின்றி
 இன்னலுறும் போதினிலே உணைக்காக்கத்
 தொண்டர்பலர் எழுந்தோமம்மா!

(வேறு)

நாவிலினித்திடக் காவியம் செய்வோம்
 நாடுசெழித்திடக் கல்விவளர்ப்போம்
 ஆவி கொடுத்தவள் செந்தமிழன்னை
 அன்னை தனைமறந் தின்னல்களுற்று
 பாவியெனும் பெயர் மேவிட வாழோம்
 பண்டையச்சக்கரம் ஒன்றையேசுற்றோம்
 தேவியுனக்குப் புதுக்கலைச் செல்வம்
 தேடிக்கொணர்ந்து படைத்துக்குவிப்போம்

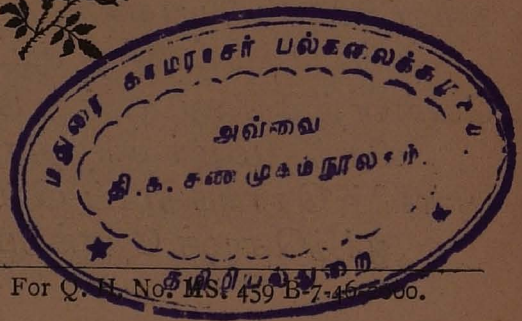
(வேறு)

உள்ளத்தை அள்ளும் சிறுகதை-உணர்
 ஓட்டித் திறன்தரு பாட்டுகள்-வளர்
 கள்ளத்தைப் போக்கிடு கட்டுரை-கனல்
 கக்கிப் புரட்சியை மூட்டிடும்-புது
 வெள்ளத்தி னோட்டத்து நாடகம்-பழம்
 வீரத் தமிழர் சரித்திரம்-இங்கு
 அள்ளிச் சொரிந்திடப் பிள்ளைகள்-இன்று
 ஆர்த்தெழுந் தோந்தமிழ் அன்னையே.

(வேறு)

எழுதுகோலைக் கரம்பிடித்
 தெழுந்துவிட்ட தொண்டர்காள்
 ஈடிலாஇலக்கியங்கள்
 இனிது செய்யவருகுவீர்
 பழுதுபட்டுப் பிறர்நகைக்கப்
 பதறுகின்றகோழைகள்
 படையெடுத்து நடைமுடுக்கப்
 பண்ணவேண்டும் கல்வியால்

பொழுதுபட்டு மறையுமட்டும்
 பாடுபட்ட ஏழைகள்
 பொந்துபோன்ற குடிலில்வந்து
 நொந்துபசியில் வாடியே
 அழுதுநிற்கும் முறைமை போர்க்க
 ஆக்கவேண்டும் தமிழிலே
 அழிவிலாத தமிழகத்துக்
 கொடியையின் றுயர்த்துவோம்.

37. இரவே வா வா!

இருள்படைத்த காரிரவே வாராய் நின்னை
எழில்படைத்த காட்சிதமை விரும்புவோர்தாம்
அருள்படைத்த நெஞ்சிலராய் வெறுப்பாரானுல்
அறியாமல் வெறுப்பவரே அவர்களெல்லாம்
பொருள்படைத்த மனிதரிடம் உழைப்பைவிற்ப்புப்
பொழுதெல்லாம் பாடுபடும் ஏழைமக்கட்
கருள்படைத்து இளைப்பாற ஓய்வதென்னும்
அமுதத்தை வார்ப்பவளே இரவே வா வா!

பிரிவாற்றுத் தலைவிக்குக் கூற்றே காதற்
பேராற்றில் வீழ்வெனத் துடிதுடிக்கும்
கருவேற்கண் ஒருத்திக்குத் துணையே சோற்றுக்
கலிதீர்க்கத் தம்மானம் பேரம்பேசி
உருவத்தை மிகமினுக்கிக் காமந்தூண்டும்
ஒளிவிழியை வலைவீசும் கணிகையர்க்கே
வருமானம் தருகின்றாய் எனவே நின்னை
வாழ்த்திவர வேற்கவுளார் இரவே வா வா!

உழைப்பதற்குச் சக்தியுள தானுலந்தோ
ஒருதொழிலும் இல்லாமல் பசியால்வாடிப்
பிழைப்பதற்கும் வழியின்றிச் சாவைத்தேடிப்
பிள்ளைகளும் மனைவியுங்கை பிசையப்பார்த்து
மழைப்பசையே இல்லாத பயிர்போல்வாடும்
மனிதனெனும் ஒருஜீவன் உயிரின் ஆசை
அழைப்பாலே திருடதற்கே உதவுகின்றாய்
அத்திருடன் உயிர்காக்கும் இரவே வா வா!

38. இயற்கைக் காதல்

1

வானத்து வீதியி லோடித் திரிந்திடு
ஜோடிப் புருக்களைத் தேடுது கண்
வந்தவை வானுயர் மாடிச் சுவர்களில்
கூடிக் களிப்பதை நாடுது எண்.

கானத்துச் சோலையில் வீசிடு தென்றலில்
வாச மலர்ச் செடிக் கொம்பிடையே
காதல் புரிந்திடு பூங்குயில் பாடலுக்
கேங்குது என்மனம் அன்புடனே.

மோனத்து மாலையில் சந்திரன் தோன்றிடச்
செந்திற அல்லி சிரிக்கையிலே
மோதும் அலைகளில் நீந்திடு அன்னம்போல்
மாந்தரில் யாருளர் செய்கையிலே!

தேனைத் துடிப்புடன் சேர்த்திடு வண்டுகள்
ஆர்த்திடு கூட்டுக் களிப்பினிலே
தெய்விகக் காதலின் நாதமொலிக்குது
மாதர்கள் ஆடவர் கண்டிலரோ?

தோ ப் பி னி ல்

2

மாப்பிள்ளை பெண்தனை மெள்ள இழுத்தவள்
கள்ளக் கருவிழி நோக்கிடுங்கால்
மாபெருவெட்கமாம்! உள்ளத் துணர்வின் றித்
தள்ளி நின்றே பின்னர் சொல்லுகின்றாள்.

தோப்பினில் மாலையில் வாலிபன் உள்ளத்தைக்
கொள்ளைகொண்ட பெண்கை விட்டுவிட்டுத்
தொன்மை வழக்கெனத் தாய்தந்தை சொற்படி
போயொரு பேதையைக் கட்டுகிறான்.

சாப்பிடு முண்டிக்கு ஓய்ந்திடா வேலையில்
மாய்ந்திடும் மானிடச் சாதிவிட்டு
சாலவுயர்ந்திடு புள்ளினமாகிட
நல்ல தவங்களைச் செய்தனவோ!

கூப்பிக்கரங்கள் குவித்திடு கின்றேன்
புவித்தலமீது புருவினமாய்க்
கொஞ்சம் தயவுசெய் தென்னைப்படைத்திடப்
பன்முறை வேண்டிக் கதறுகிறேன்.

உங்களில் தான்குது—போருமை

உயர்குலம் தாழ்குலம் பிறருடைய
பங்குகளைத் திருடல்—போன்ற

பழக்கங்கள் வழக்கங்கள் பலவுமுண்டு
மங்கலப் பெண்கள்தமை—வீட்டில்

மறைத்துவைத் தடிமையாய் வாடச்செய்தல்
எங்களிலில்லை யையே—காதல்

இயந்திரமேனப் பெண்ணை வாழ்விப்பது.

கோடசுவர் சிலபேர்—ஆனால்

குடித்திடக் கஞ்சியற்றோர் பலகோடி
தேடியதைப் பார்த்திடிலோ—மனிதர்க்குச்

சிரசிற்கு மிஞ்சிய வுணவுளது
மாடிவீட்டுப் பணக்காரன்—அநேக

மாந்தர்பங்கை வைத்திருந்தாலென்னசெய்வது
கூடித்தா னழுவதேனோ—நீங்கள்

கூழிலையென என்று உரைத்ததுகாண்.

39. செந்தமிழே

பிறந்துதரை விழுந்ததுமே 'இங்குவா'
என்றழைத்துப் பெற்றுக்கொண்டேன்
சிறந்ததொரு செந்தமிழே தாய்மொழியே
முன்னோர்கள் தேடிவைத்த
மறந்துவிட முடியாத மாணிக்கப்
பெட்டகமே வாழ்நாள் தன்னைத்
துறந்துவிடச் சம்மதிப்பேன் ஆனாலும்
நானுன்னைத் துறப்பனோதான்.

பாலொழுகும் கடைவாயில் தமிழொழுகப்
பெற்றவனைப் பார்த்துப்பார்த்துச்
சீலமொடு அம்மாவென் றழைக்கையிலே
அவள்மகிழ்ச் செய்வித்தாயே
காலநதிப் போக்கினிலே வாலிபனாய்த்
தேனாறுங் காவின் ஊடே
பால்நிலவில் அன்றொருநாள் காதலியின்
பால்பேசப் பணிப்பித்தாயே.

தண்தமிழே, தென்றமிழே முதுமொழியே
மலர்மார்பும் தருகை நீண்ட
பண்டையுமு வேந்தர்களால் புலவர்களால்
வளம்பெற்றுப் பரவிவந்தாய்
அண்டையநா டுள்ளமொழி தமையீன்றாய்
இலக்கணமும் அணியும்மிக்கோய்
எண்டிசையும் மறுபடியும் புகழ்விரிந்து
மணம்பரப்பி இலங்கவைப்போம்.

சிற்ப்.

கவிஞர் கம்பதாசன் இயற்றிய நாடகம்.

1-4-0.

உவமை நயம்.

கவிஞர் பாரதிதாசன் பாடல்களின் உவமை நயங்களை விளக்கும் நூல். வல்லிக்கண்ணன் எழுதியது.

1-0-0.

பாலஸ்தீனம்.

எஸ். எஸ். மாரிசாமி எழுதியது.

1-0-0.

நம் தாய்.

புகழ்பெற்ற “கவியின் கனவு” நாடக ஆசிரியர் எஸ். டி. சுந்தரம் இயற்றிய புதிய நாடகம்.

2-4-0.

ஆணா ஊனா.

தி. ஜ. ர. இயற்றியது.

1-0-0.

விற்பகையாளர்கள் :

பாரி நிகையம்,

59, பிராட்வே,

::

சென்னை.